

гледъ имаше. Прасковія нерѣшенна бѣше ако требаше да приеме негово-то приглашеніе, оставися обаче послѣ у дома му да иде, страхующися да не бы друго прибѣжище да не намѣри. Она въ изба-та не намѣри освѣтъ една стара жена, на коя-то възгледъ-атъ бѣше още по страшенъ отъ възгледъ-атъ на нейный-атъ водитель. Слѣдный-атъ тойзи притвори добръ врата-та и прозорцы-те. Като въ домъ-атъ си я пріяха, двѣ-те тыя лица малко гостолюбіе ѱ показаха: тѣ имаха единъ толико страшенъ видъ, щото Прасковія чувствуваше скръшенъ единъ страхъ, и разкайвашеся за що-то у тѣхъ ся запрѣ. Рѣкоха ѱ да сѣдне. Изба-та не бѣше освѣтена освѣтъ съ боряни запалени древца забити въ една дупка на стѣна-та, и кон-то като изгоряваха често съ други ги намѣстяваха. Кога-то, на жална-та свѣтлость того пламака, ся усмѣляваше да вдигне очы-те си, тя виждаше очы-те на гостопріемцы-те си верху нея право да гледатъ. Наконецъ, послѣ като нѣкое время молчаха:

“ Отъ гдѣ идешъ? „ попыта я стара-та.

“ — Отъ Исихимъ ида и въ Петербургъ отивамъ.